

בבית המשפט העליון

בש"פ 9006/10

בפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: רונן בן חמו

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב מיום 12.11.10 בתיק ע"ח 16826-11-10 שניתנה על ידי סגן הנשיא כבוד השופט ע' מודריק

תאריך הישיבה: ח' בטבת התשע"א (15.12.10)

בשם העורר: עו"ד אדיר בנימיני

בשם המשיבה: אין התייצבות

החלטה

1. מונח בפניי ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב בע"ח 16826-11-10 (מפי כבוד סגן הנשיא ע' מודריק), אשר אישר את החלטת בית משפט השלום לתעבורה מיום 26.10.2010 (פ"ל 1245-10 מפי כבוד השופט י' גרטי) ולפיה פסול העורר מלנהוג עד לתום ההליכים נגדו, תוך קציבת תקופת הפסילה ל-6 חודשים מיום 12.10.2010.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה בשכרות לפי סעיפים 3(3), 39א ו-38(1) לפקודת התעבורה ביחס לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה וכן אי ציות לאות שוטר לפי תקנה 23(א) לתקנות התעבורה. מכתב האישום עולה כי בתאריך 9.4.2010 בסביבות השעה 7:50 התקרב העורר במכונית בה נהג לעברו של מחסום משטרה ברחוב אלנבי בתל אביב. שוטרת במדים, עטויה באפודה זוהרת ובכובע, אשר

עמדה ליד ניידת משטרה, סימנה לו לעצור בצד. אולם, העורר הגביר את מהירותו ונסע מהמקום, עד שרכבו נחסם על ידי הניידת מרחק מספר רחובות מהמקום. עוד עולה מכתב האישום כי העורר נהג ברכב כשהוא שיכור. זאת, בהתבסס על הנתונים הבאים: "לנאשם היה ריח אלכוהול חזק מפיו, מנומנם, עיניו אדומות, הופעה מרושלת, התנהגות פרועה, לדבריו שתה אלכוהול כמה שעות קודם, ברכבו נמצאו שרידי חומר החשוד כסם מסוכן". העורר סירב לעבור בדיקת נשיפה או לחילופין למסור דגימת דם או שתן לצורך גילוי אלכוהול וסמים.

התקיימו מספר דיונים בבקשת המדינה להורות על פסילת העורר מלנהוג עד לסיום המשפט המתנהל נגדו. לצורך ערר זה, די לציין שבהחלטה מושא הערר נקבע שהעורר ייפסל מלנהוג עד לסיום ההליכים, תוך קביעת תקופה של 6 חודשים מיום מעצרו. ההחלטה האמורה האריכה את פסילת העורר מתאריך 11.4.2010.

הסנגור הלין על אי תחילתו של המשפט, תוך הצגת הקבלה בין מגבלת הזמן ביחס להמשך מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים לבין זו של נאשם שנפסל מלנהוג עד לסיום ההליכים נגדו. כן טען כי לא נשקפת מסוכנות מהעורר, היה אם יותר לו לנהוג. זאת, הואיל – כך טען – ובשלב מסוים ממילא יושב למרשו הרישיון ולכן "אין לדחות את הקץ".

2. אכן, צודק הסנגור כי שיקול מרכזי בבקשה לפסול נהג עד לסיום ההליכים נגדו הינו המסוכנות הנשקפת ממנו כלפי הציבור אם ישוב לכביש. בראייה זו, הנסיבות המלמדות לכאורה על שכרות ברמה של ממש מבססות את מסוכנותו האמורה של העורר. לצערי, עדים אנו מדי יום ביומו לסכנה הנשקפת לציבור מנהיגה בשכרות. נהג שאינו מוצא כל בעיה באחיזת ההגה במצב של שכרות עלול לחזור על דפוס התנהגות זה, אלא אם ייפסל מלנהוג. מימד נוסף של חומרה עולה מתגובת העורר לבקשתה של השוטרת ממנו לעצור את רכבו. לכאורה, התעלם העורר מהוראותיה לו לעצור ואף הגביר את מהירות נסיעתו. יתר על כן, משנת 2001 צבר העורר 13 הרשעות קודמות בתעבורה. בנסיבות אלה, אין מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי.

עם זאת, במהלך הטענות העלה הסנגור בעיה המתעוררת כתוצאה מאי מתן עדיפות לשמיעת ראיות בתיקים של נאשמים שנפסלו מלנהוג עד לסיום ההליכים נגדם. בהיעדר התייצבות מטעם התביעה, לא ניתן היה לבדוק את הטענה. ככל שמדובר בתיק הנדון, הרי תקופת הפסילה קצובה בזמן ויש ליתן עדיפות לשמיעת תיק זה. בכל הקשור לתיקים אחרים, יש להעביר עותק מהחלטה זו לסגן הנשיא לענייני תעבורה בבית

משפט השלום בתל אביב, על מנת שהלה יבחן את העניין. ודוק, אינני קובע שקיימת "בעיה" ואף אינני מביע עמדה בשאלה כיצד, אם בכלל, יש לשנות את הנהלים הקיימים. בנסיבות העניין רצוי שהדבר ייבדק.

3. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ד בטבת התשע"א (21.12.2010).

ש ו פ ט